

е! Писмо имашъ, емъ какво — препоръчано! — изсипа той съ веселъ гласъ, навърно усмихвайки се въ тъмнината.

Но и това известие не разведри душата на дѣдо Ивана. Той недовърчиво сбръчка уста и чело и уморено въздъхна.

— Добъръ вечеръ, синко! Писмо! И то ще е за ядъ! Дай го самъ...

Той го попипа и повъртѣ въ разтрепераната си ржка, и безъ да го отвори, мушна го въ джоба си.

Като остана самъ, дѣдо Иванъ още дълго стоя въ тъмното и все нѣмаше желание да отвори писмото. Хапна малко хлѣбъ и лукъ съ солчица, дълго дъвка и въздиша, а като свърши, най-последна секна огънь и запали лулата си.

Но и тютюня не му даде търсеното облекчение. Той излѣзе намръщенъ отъ избата и седна на прага, подъ лѣсналата се, като зрѣла тиква на плетъ, луна на небето. Огорчението му все не минаваше и той съ скръбъ мислѣше за своя животъ. Когато лулата догорѣ той бавно я очисти като я почука върху дланѣта си и я мушна въ джоба си, дето бѣ свито писмото. И сега той се поколеба, но, най-последна, неохотно го разпечата.

Вжтре, въ плика, освенъ нѣколко банкноти, нѣмаше нищо. Дѣдо Иванъ остана смаянъ и седѣше дълбоко учуденъ и развълнуванъ все на сжщото мѣсто. Огрѣнъ отъ засмѣната месечина, съ гола глава, широко разтворени очи и зяпнала уста, той дишаше дълбоко ся